

ge til den indtjening, som den offentlige sektor i sidste ende lever af.

Men helt overordnet set har vi jo det problem, at der er et pres på vores velfærdssamfunds udgifter, og det er et stigende pres, og det pres vil fortsætte de næste 35 år på grund af forskydningerne i demografien. Det er et kæmpeproblem, og det løser vi altså kun ved at stimulere til, at folk kommer ud på arbejdsmarkedet ved at øge væksten i den private sektor. Derved får vi råd til at løse det udgiftspres, der i stigende grad vil være i forhold til den offentlige sektor.

Marianne Jelved (RV):

Flaskehalsene i samfundøkonomien er ikke kronerne, men det er faktisk hænderne og hovederne, og det er jo nøjagtig rigtigt, som hr. Lars Barfoed lige sluttede med at sige, at den demografiske forandring, vi kan se foran os, som er på vej – den er jo ikke indtrådt endnu – vil stille øgede krav.

Det er jo netop derfor, at det er meget, meget vigtigt, at en hvilken som helst regering i det mindste har en samlet strategi og en samlet plan for, hvordan man løser den opgave, uden at vi skal have meget store udsving i vores økonomiske politik i form af stigende skatter eller meget hurtige og drastiske besparelser.

Desværre er arbejdsmarkedet i Danmark jo stadig væk presset. Det kan vi se på lønudviklingen. Den er et af de gode barometre på, om vi er i risikozonen, og desværre har Danmark jo stadig væk 2 pct. højere lønstigninger end de andre lande i EU, som vi konkurrerer med.

Det betyder, at vi har et presset arbejdsmarked, og det betyder, at vi skal føre en stram økonomi, og det skal vi stadig væk, selv om vi bliver ramt af den internationale lavkonjunktur, men det er økonomien også indrettet på. Vi burde i virkeligheden se på regeringens samlede økonomiske politik.

Kommuneforhandlingerne er jo kun en del af alle de økonomiske sammenhænge, som bestemmer, hvordan vores fremtid skal være. Rammerne for kommunerne, deres udgifter og indtægter og de prioriteringer, som de bliver enige med en regering om, er jo sådan set bare en del af den samlede udvikling, men selvfølgelig en meget vigtig del.

Både i år og i de næste år er kommunerne og dermed borgerne jo dybt afhængige af den økonomiske politik, regeringen kan føre primært sammen med Dansk Folkeparti, fordi regeringen har valgt den samarbejdspartner på det her

område. Men heldigvis er regeringen enig i, at det er afgørende, at gælden skal ned, og dertil kræves et overskud.

Kl. 15.10

Men alt det her forudsætter, at vi har en stigende arbejdsstyrke inden 2010. Det gør ikke noget, at den måske ikke lige steg sidste år, måske heller ikke så meget i år. Det er hen over årene, det skal være sådan. Det sker ikke af sig selv, og det ved regeringen ganske udmærket godt, ligesom alle vi andre ved det.

Det er den stigende arbejdsstyrke, der skal give plads til overskud og dermed gældsnedbringelse og plads til stigning i det offentlige forbrug, når vi vælger det. Det er også overskuddet, der er bufferen, når konjunktoren går ned, som det sker lige nu, og som gør, at vi ikke behøver at skride ind, selv om overførselsindkomsterne stiger på grund af ledigheden.

Men det er meget, meget vigtigt, at det samlede offentlige forbrug holdes i kort snor, og det er svært, det medgiver jeg. Jeg synes sådan set, at regeringen er ret god til det, men regeringen har også et fast flertal til at sikre det, og det er regeringens held på det område. Men regeringen er med til at skabe nogle kæmpestore forventninger til den offentlige velfærd, og der synes jeg regeringen svigter virkelig alvorligt.

Man lover bedre omsorg for de ældre. Man giver 0,5 mia. kr., men de penge bliver brugt til et afsindigt bureaukrati. Og det er endda en konkurrence, som jeg og vores parti ikke har noget imod, men det er ikke en reel konkurrence. Det er en illusion om et frit valg; der skulle medføre en konkurrence, der skulle give mere for pengene. Den metode, regeringen har valgt at bruge, er ekstremt bureaukratisk uden egentlig effekt, så vi kunne få mere for pengene.

Sygehusene har fået 1,5 mia. kr. mere. Det stemte Det Radikale Venstre ikke for. Vi mener ikke, det er den rigtige måde at gøre tingene på. Nu står vi så og mangler den næste 1,5 mia. kr. for at kunne fastholde det forøgede aktivitetsniveau. Men man kunne jo spørge: Hvor meget er lønningerne steget med? Hvor meget er overarbejdsbetalingerne steget med, mens man har høvlet ned på ventelisterne?

Og hvor meget er ventelisterne overhovedet faldet? Og jeg sagde ventelisterne. Jeg husker, at hr. Jørgen Winther havde et regnestykke engang, da Venstre var i opposition, som handlede om 250.000, der stod på venteliste. Hvor mange står på venteliste i dag? Det spørgsmål kunne